

stand fra Kysten, maa jeg fraraade dette. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade vil passe alle Vegne. Og det maa heller ikke glemmes, at der derved opstaar den Forskel mellem den fremtidige Forstrand og den nu lovlig bestaaende, at der kan fremkomme Tilfælde, hvor man, hvis det ærede Medlems Forslag vedtages, maa hævde, at man er udenfor Forstranden, uagtet ingen Skibe kunne flyde der. Thi det kan tænkes, at man er naaet indenfor 500 Meter til en Vanddybde af $4\frac{1}{2}$ Fod, men lige udenfor træffes en Revle, som gør Vanddybden saa lav, at det efter almindelige Begreber maatte afskære det paagældende Terrain fra at regnes med til aaben Sø, men maatte regne det som en Del af Forstranden, hvilket imidlertid vilde være udelukket herefter. Hvad der saaledes vilde kunne indtræde ved Vedtagelsen af Ændringsforslaget, er ikke blot en Forandring i Definitionen, det vil jeg gøre opmærksom paa, men det bliver en virkelig betydningsfuld Forskel i Forhold til, hvad der nu gælder.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 8 gik det ærede Medlems Motivering jo nærmest ud paa at ville afskære fremmede fra i stor Stil, ved større Entrepriser, at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium efter de Genstande, som nævnes der. Men Forslaget gaar langt videre, end hvad denne Motivering medfører, thi det forbyder ogsaa den enkelte Udlænding, der spadserer paa Strandbredden, at optage de Ting, der her er Tale om. Den ærede Ordfører (Johnsen) bemærkede, at det endogsaa vil forbyde her *bosatte* Udlændinge at gøre noget saadant — og saa bliver det saa meget værre. Men selv om det ærede Medlem vil fritage dem for Forbudet, vilde jeg dog finde, at det var smaaeligt fra dansk Side at forbyde f. Eks. Tyske, der ligge paa Fanø eller paa Bornholm, Nordmænd og Svenskere, som ligge ved Skagen, under deres Spadseren paa Strandbredden at optage Konkylie og lignende Smaaating.

Det næste Mindretalsforslag, jeg skal standse ved, er Nr. 15. Her har i øvrigt den ærede Ordfører ganske rigtigt fremhævet Kærnepunktet i Sagen, nemlig at der ikke efter den bestaaende Lovgivning paahviler nogen her i Landet Pligt til overhovedet at deltage i Bjærgning, bortset fra Straffelovens § 199, hvorefter man er pligtig til at komme dem, der ere stedte i Livsfare, til Hjælp, for saa vidt det er muligt uden at udsætte sig for Fare for Liv eller Helbred. Men naar der ikke

ekisterer en saadan Pligt, vilde det være mærkeligt at forbyde Folk at forpligte sig overfor andre til at lade være med det, som man efter Loven er fuldstændig frit stillet overfor. Vi maa jo ikke glemme, at den personlige Frihed er et Gode, som man skal være overordentlig varsom med at gøre Indskrænkning i. Jeg vil derfor være meget betænkelig ved overhovedet at gaa til en Lovgivning, hvorefter man forbød Folk at benytte deres lovlige Ret til overfor en eller anden at forpligte sig til ikke at deltage i nogen Bjærgning — naturligvis udenfor det Tilfælde, hvor Straffeloven paalægger en saadan Pligt. De ærede Medlemmers Forslag gaar endda videre, idet det oven i Købet skal have tilbagevirkende Kraft derved, at det paalægges enhver at deltage i Bjærgningen, selv om han allerede *har* forpligtet sig til ikke at gøre det, altsaa tvinge ham til at bryde en allerede indgaaet Kontrakt. Det er igen at gaa videre end til, hvad jeg nys nævnte, saa at jeg end mindre vil kunne gaa med dertil. Imidlertid synes det at fremgaa af det ærede Medlems Udtalelser, at dette sidste er han parat til at fratage, men jeg kan dog allerede nu udtale, at selv om Forslaget blev begrænset til det andet, vilde jeg ikke kunne gaa med dertil. Thi man vilde da nødvendigvis komme ind paa overhovedet at paalægge Folk som Pligt at deltage i en Bjærgning, og det tror jeg ikke, man bør gøre.

De andre Ændringsforslag give mig ikke Anledning til Bemærkninger, idet jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt.

Breinholt: Som jeg allerede har bemærket, indvirker mit legemlige Befindende, navnlig min Snue, saaledes paa min Stemme, at jeg kun kan overkomme at gøre de nødvendigste Bemærkninger til enkelte af den ærede Ordførers Udtalelser. Naar den ærede Ordfører fastholder, at det ikke er overflødig at bestemme, at der skal afgives en Erklæring om, at Dybden ikke er bleven formindsket, fordi man optager en Genstand fra Havbunden, kan jeg ikke forstaa dette, thi der er jo her kun Tale om løse, paa Havbunden liggende Genstande, og naar de saaledes ligge løse, behøver man jo ikke, saaledes som den ærede Ordfører syntes at antyde, at grave uden om dem, at flytte Sand og Ler o. s. v. Naar de ligge løse, tager man dem blot op, og derved forøger man jo Dybden i Stedet for at formindske den. Saaledes bliver altsaa denne Erklæring overflødig i det